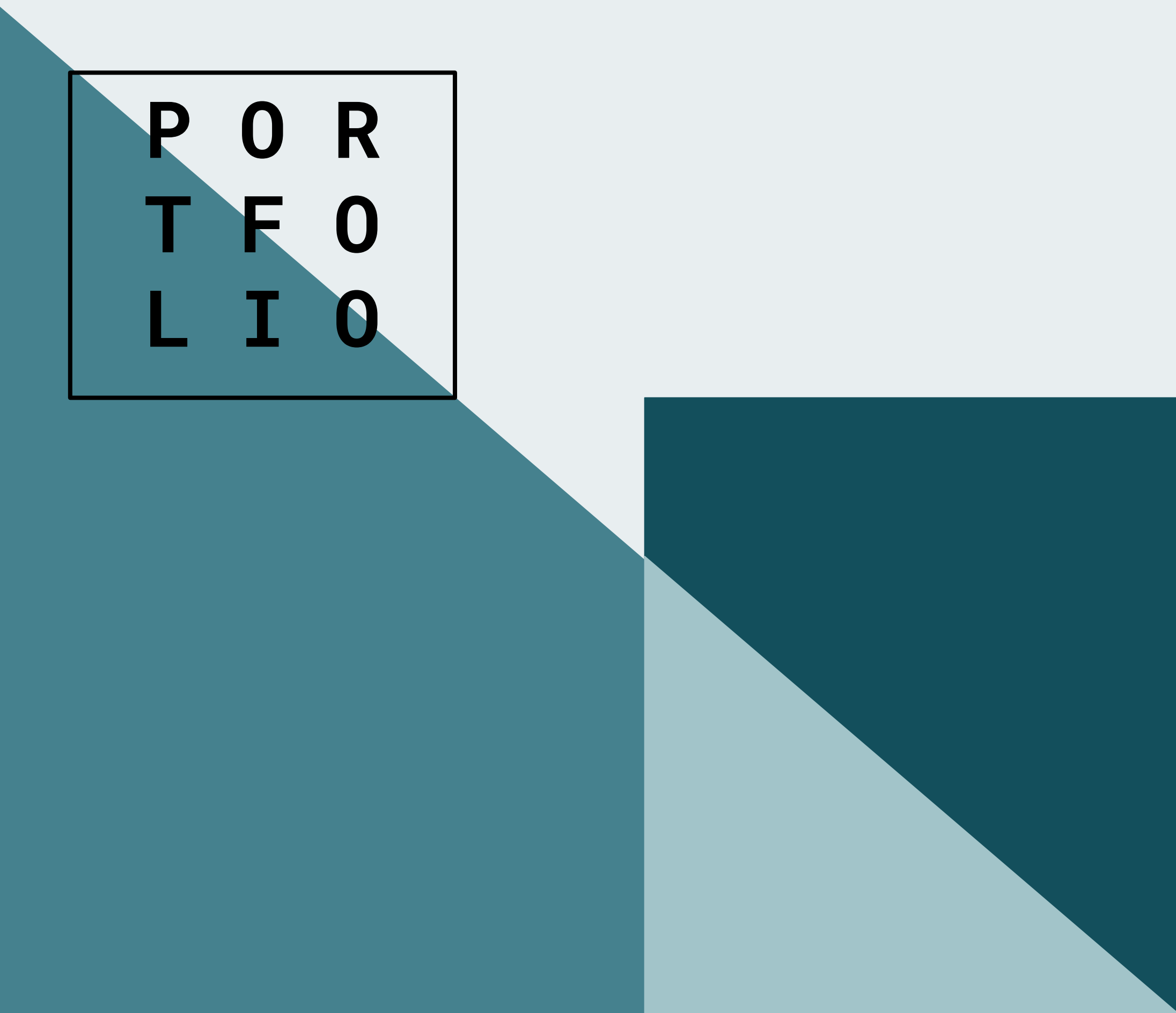

The image features a minimalist design with geometric shapes. A large teal shape occupies the bottom-left, while a dark teal shape is on the right. A light blue triangle is at the bottom-right. A white square with a black border is in the top-left, containing the text 'PORTFOLIO'.

**P O R
T F O
L I O**

DIUNA OSTROWSKI

Urodzona 8 kwietnia 1997 roku w Poznaniu.

Absolwentka Szkoły Muzycznej II stopnia, im. Mieczysława Karłowicza w Poznaniu.

W 2021 roku uzyskała dyplom magisterski z wyróżnieniem, w IV Pracowni Malarstwa prof. dr hab. Andrzeja Zdanowicza na Uniwersytecie Artystycznym im. Magdaleny Abakanowicz w Poznaniu.

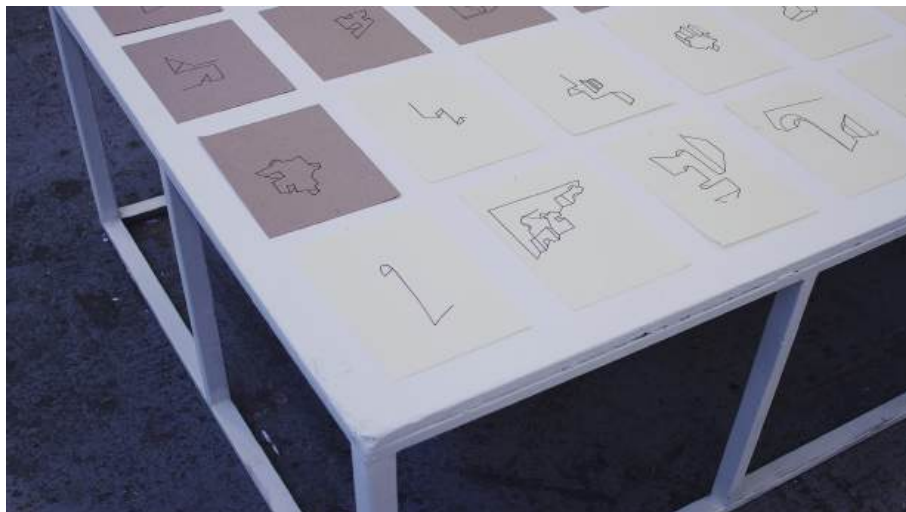
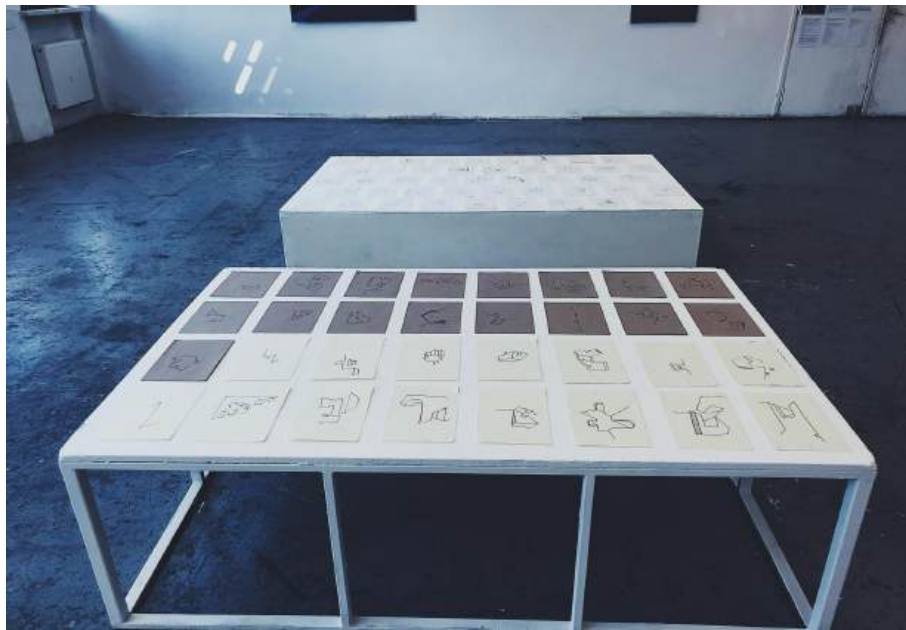
Od 2021 roku Asystentka w III Pracowni Rysunku na UAP.

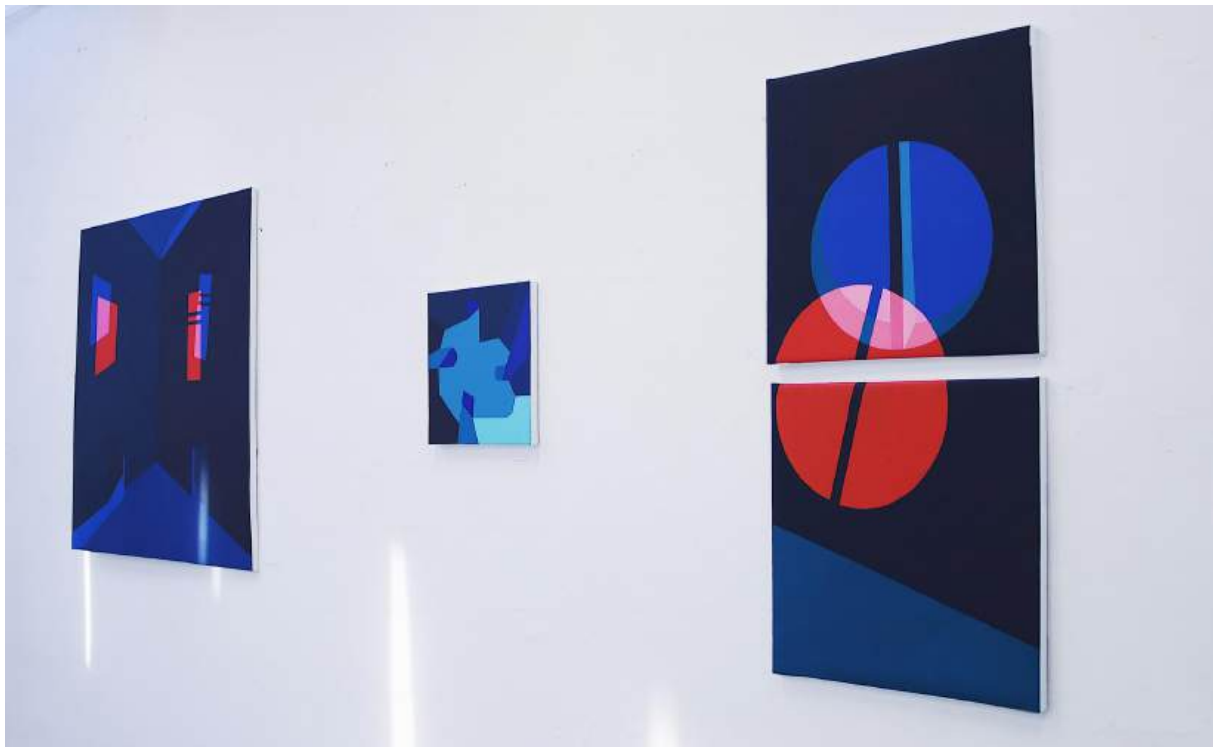
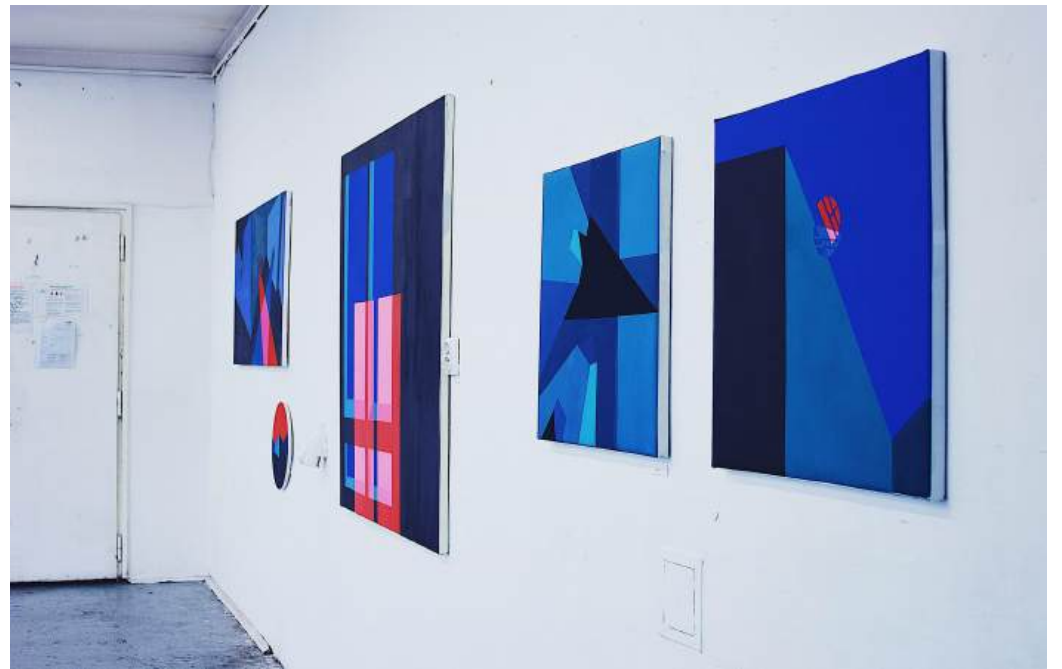
W swojej twórczości artystycznej opiera się na abstrakcyjnym, surrealistycznym, dostrzeganiu światła i cienia. Odnajdywaniu połączeń kolorystycznych, określających w sposób syntetyczny płaszczyzny i przestrzenie.

W swoich obrazach porusza tematykę snów, czwartego wymiaru, dźwięków i zachowań osobowościowych.

“Co słyszymy jak śpimy?”

Praca “co słyszymy gdy śpimy?”, to seria szkiców i obrazów wprowadzających odbiorcę w strefę moich sennych historii. Staram się przedstawić strukturę snów i działania pamięci sennej. Szkice, jako podstawa powstałych później obrazów zawierają w sobie pierwszą myśl o przestrzeniach ujranych we śnie. Przedstawiają pokoje i miasta o niemożliwych układach, które są zaledwie urywkami zachowanych w mojej pamięci obrazów. Wątkom ze szkiców nadaję kolor i rozwijam je figuratywnie. Obrazy tworzą przestrzenną grę barwną między jawą a snem.

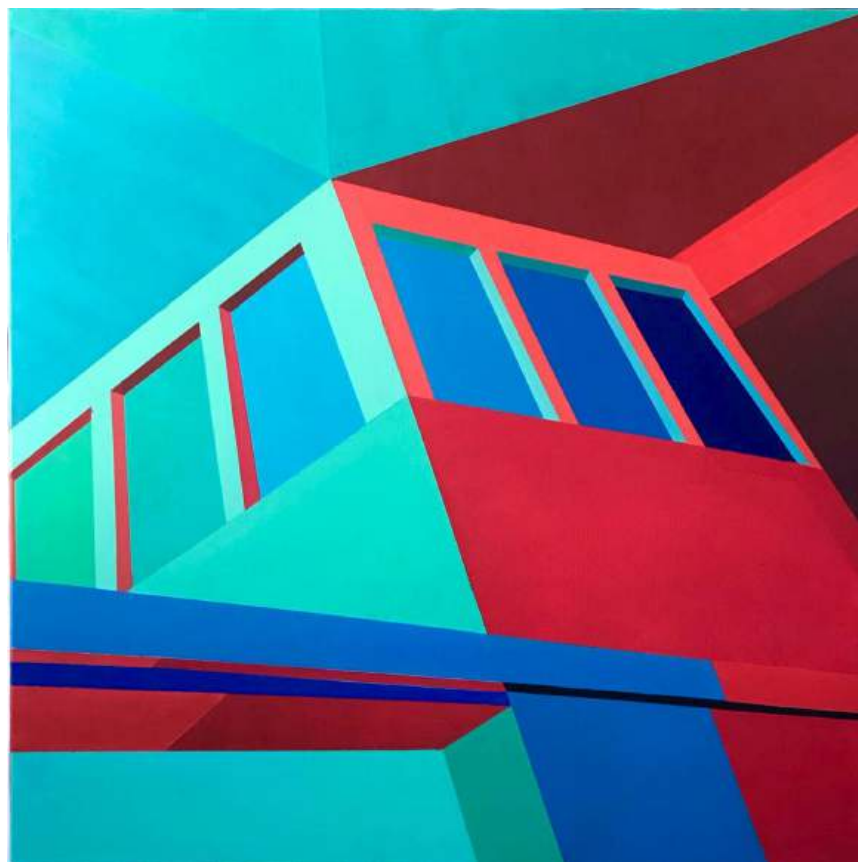

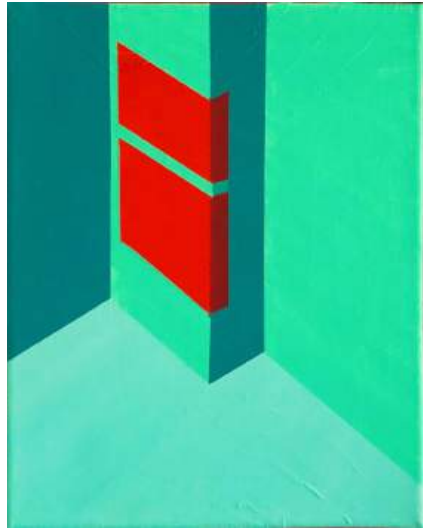

“Postrzeganie Czasoprzestrzenne”

Bazą dla obrazów stały się czarno-białe fotografie, przedstawiające przestrzenie mojego mieszkania, w których doświadczyłam zjawiska czasoprzestrzeni. Zdjęcia pozostają surowe, zawierają fragmenty architektoniczne, których obecność zaskakiwała mnie oraz innych współlokatorów. Zmienny wygląd fotografowanych miejsc często wywoływał zdziwienie, czasem nawet zaskoczenie. Przestrzenie, pokonywane przez nas codziennie, potrafiły się modyfikować i cały czas zmieniać. Obserwując i badając dalej dziwne anomalie czasowe, postanowiłam stworzyć malarską koncepcję, iż styczność z czwartym wymiarem, wywołuje odwrócenie, przechodzenie na „drugą stronę lustra” i powracanie w stanie inwersji. Tak delikatna i na pierwszy rzut oka niezauważalna forma przekazu czasoprzestrzeni, stała się łącznikiem między rzeczywistością a czwartym wymiarem na płaszczyźnie płótna. Czarno-białe fotografie zostały malarsko odwrócone, nadałam im ograniczoną gamę barwną, wywołującą wrażenie kolorowego negatywu. Obrazy stały się powracającymi z czwartego wymiaru, inwersyjnymi, przestrzeniami mojego mieszkania. Podczas malowania zwróciłam uwagę na fakt światła i cienia obecnego na zdjęciach. Przenosząc je na płótno, niekiedy rozpatruję ich przestrzenne istnienie, w inny sposób niż na fotografii. Światłocień w obrazach posiada duże znaczenie, ponieważ to dzięki niemu powstają najróżniejsze wrażenia przestrzenności.

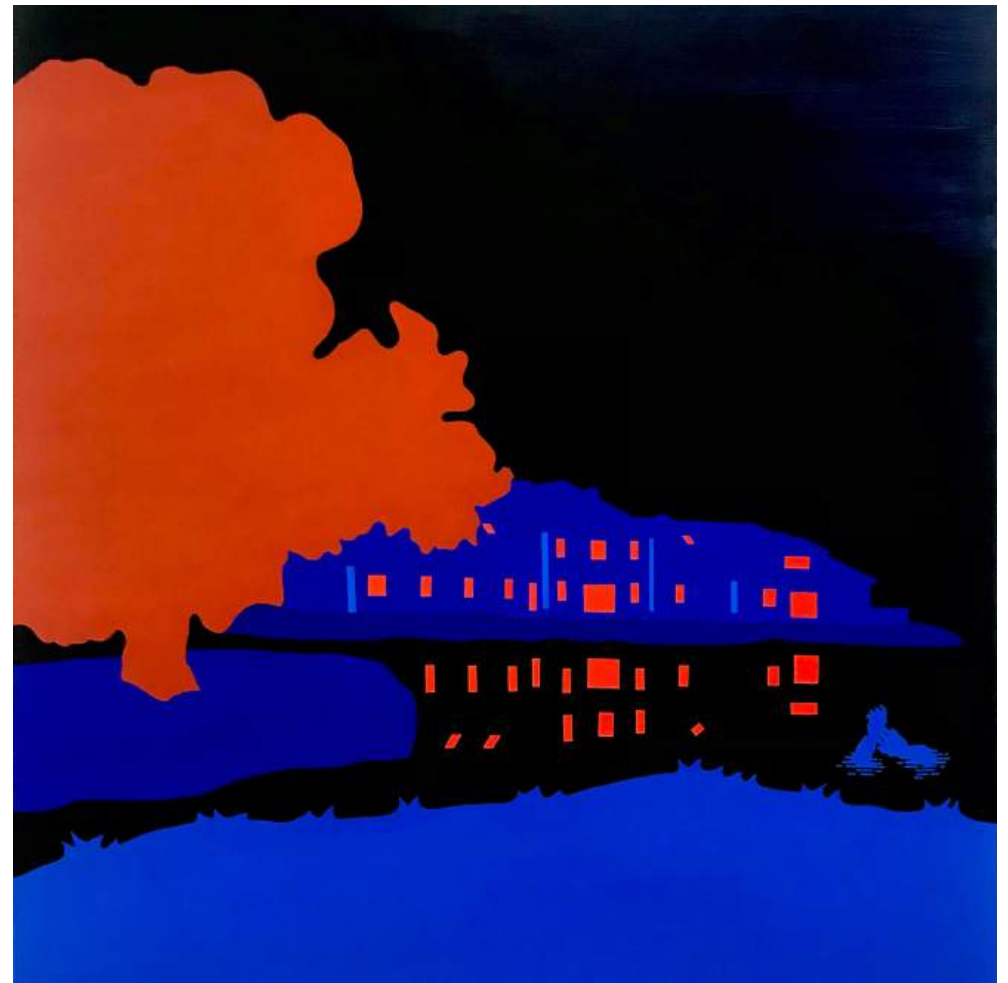
Praca przedstawia czasoprzestrzeń jako doznanie bardzo osobiste, emocjonalne, mocno synestezyjne. Wszystko co nas otacza, czynności które powtarzamy każdego dnia, emocje przez nas odczuwane, to czynniki wpływające na postrzegany przez nas świat. Dostrzeganie niuansów zachodzących dzięki wszystkim trzem czasom zyskuje rozwiązanie w czasoprzestrzeni. To ona pozwala nam zaakceptować wszelkie nieoczekiwane zmiany dnia codziennego. Jest wymiarem w którym aby zobaczyć coś w czasie rzeczywistym, musimy doprowadzić nasze wspomnienia z ostatniego czasu do chwili obecnej.

„Nie myśl tyle, bo Cię zjedzą motyle”

Obrazy poruszają tematykę lęków, wewnętrznego niepokoju i nieustannej gonitwy myśli. Odnoszą się do ludzkiej natury oraz strachu przed nieznanym. Obnażają abstrakcyjność myśli w momencie lęku, ale także obrazują ciemną stronę ludzkiej natury. Używając skrajnych kontrastów tworzą głębię, która prowokuje pytania o czające się w niej zagrożenia...

„Proszę opowiedz mi o...”/„Please tell me about...”

Tryptyk “Proszę opowiedz mi o...” obrazuje zanikającą wiedzę na temat tradycyjnej kultury i sztuki Polski. W chaosie współczesnego świata historie przekazywane z pokolenia na pokolenie urywają się, bądź pozostają nieznane. Wielu z naszych przodków już nie ma, ostatecznie zostajemy sami, bez wiedzy, bez historii, bez korzeni. Sztuka ludowa jest dla nas obca, wydaje się pochodzić z innego świata. Odnajdujemy ją w wielobarwnych skarpetkach, sprawiających wrażenie „wklejonych” w monochromatyczną, niebieską rzeczywistość obrazów.

Moje aktualne plany

Stworzenie wystawy “Szczegóły rzeczywistości”.

Odnoszącej się się do otaczającego nas świata. Zmiennego, nieokreślanego, pięknego, brutalnego, prostego, trudnego, dla każdego z Nas innego...

Obrazy to tajemnice. Ich rozszyfrowanie to proces, skupienie i obserwacja. Mała forma obrazów skłania widza do podejścia bliżej, przekroczenia niewidzialnej granicy. Patrząc w głąb obrazu decydujemy o „widzianym” układzie, góra staje się dołem, dół zaczyna być górą, wejście przeobraża się w wyjście, a światło w cień.

Gdzie jest początek a gdzie koniec? Wystawa ma dotyczyć kontrastów w postrzeganym przez nas świecie. Moim celem będzie chwilowe oderwanie widza od rzeczywistości, przeprowadzenie go przez obrazy w tajemniczy, niejako intymny (zważając na wielkość obrazów) sposób.

